

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικὼς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

**Οἱ Οἰκουμενιστὲς ἔχουν ὄντως μεγάλη ἐπιτυχία στὴν πρόκληση συγχύσεως
στοὺς ὀρθοδοξοφανεῖς ἐκ τῶν ἐπισήμων λεγομένων ἐκκλησιῶν**

Ὁρθόδοξη Διάκριση σὲ καιρὸ Οἰκουμενικῆς συγχύσεως*

Ἐδῶ καὶ δεκαετίες ἔχει τεθεῖ ἡ ἄποψη μὲ τρόπο σοβαρὸ καὶ ἐν πολλοῖς τεκμηριωμένο, ὅτι ἡ ἐποχὴ μας εἶναι προδρομικὴ τοῦ Ἀντιχρίστου μὲ ἰδιάζοντα τρόπο. **Τ**ὸ σοβαρὸ σύμπτωμα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν πίστη, σχετίζεται μὲ τὴν προφανῆ «ἀποστασία» (Β' Θεσ. β' 3), μέσῳ τῆς κακοδοξίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ὁ Οἰκουμενισμὸς συμπληρώνει ἓνα καὶ πλέον αἰῶνα δραστηριότητος καὶ παρὰ τὴν καταφανῆ νεωτεροποιΐα του, κατορθώνει καὶ ἐπικρατεῖ μὲ δικαιολογίες καὶ τρόπους, οἱ ὅποιοι γίνονται δεκτοὶ ἀπὸ τὸ σύνολο σχεδὸν τῆς ἐκκοσμικευμένης κοινωνίας μας.

Σὲ μία ἐποχὴ σχετικοποιήσεως τῆς ἀληθείας, καταρρίψεως τῶν αὐθεντιῶν καὶ δογματισμῶν, ἀναδειξέως τοῦ ὀρθολογισμοῦ καὶ ἀναζητήσεως προτάσεων γιὰ τὴν ἀπολυτοποίηση τοῦ ἐνθάδε, τὴν ἐξασφάλιση μιᾶς ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ ἀνώδυνης καὶ ἀνετῆς ζωῆς στὸν παρόντα κόσμον, ὁ Χριστιανισμὸς ἀντιμετωπίζεται –ὅταν δὲν ἀπορρίπτεται– χρησιμοθηρικά, γιὰ τὴν βελτίωση τῶν συνθηκῶν τοῦ παρόντος βίου. **Κ**αὶ ὁ ἐκκοσμικευμένος Χριστιανισμὸς κολακεύεται ἀπὸ τὴν μεταχείριση αὐτῆ τοῦ κόσμου καὶ βάζει τὰ δυνατά του γιὰ νὰ παίξει τὸν ρόλο του ὅσο μπορεῖ καλύτερα, προκειμένου νὰ ἀρέσει στὸν κόσμον, νὰ ἀναγνωρίζεται καὶ ἐπαινεῖται ὡς μία σεβαστὴ πνευματικὴ παράδοση, ἡ ὁποία ἔχει νὰ πεῖ κάποια σημαντικὰ πράγματα στὸν σύγχρονον ἄνθρωπον, γιὰ νὰ βελτιώσει τὴν ποιότητα τῆς ζωῆς του.

Τὸ ἂν αὐτὸς ὁ Χριστιανισμὸς ἔχει σχέση μὲ τὴν οὐσία τῆς ἀποστολῆς του, μὲ τὴν αἰώνια σωτηρία βάσει τῆς ἀληθινῆς πίστεως στὸν μόνον ἀληθινὸ Θεό, δὲν φαίνεται νὰ ἀπασχολεῖ ἰδιαί-

τερα οὔτε τοὺς ἴδιους τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ συγχρόνου αὐτοῦ Χριστιανισμοῦ.

* * *

Οἱ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστὲς καυχῶνται, γιὰ παράδειγμα, σχετικὰ μὲ τὸν ἡγέτη τους Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖο, ὅτι συνέλαβε τὸ οἰκουμενικὸ πνεῦμα τῶν καιρῶν, ὥστε ἡ συνείδηση τῆς εὐθύνης του, ὅπως καὶ τῶν προκατόχων του (Ἰωακείμ Γ', [Μελετίου], Ἀθηναγόρου καὶ Δημητρίου), νὰ «καθοδηγοῦν καὶ διαμορφώνουν τὸν οἰκουμενικὸ λόγον καὶ τὴν οἰκουμενικὴ ἀποστολὴν του» (Βλ. Στυλιανοῦ Χ. Τσομπανίδη, «Ὁ Οἰκουμενικὸς Λόγος τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου», στὸ ἠλεκτρονικὸ Περιοδικὸ τοῦ Θεολογικοῦ Τμήματος ΑΠΘ: «Σύνθεση», Vol. 5/No 1 [2016], σελ. 162-182· στὴν πρόσφατη αὐτὴ πηγὴ βασίζεται καὶ ἡ ἐν συνεχείᾳ παρουσίαση θέσεων τοῦ Οἰκουμενισμοῦ).

Οἱ Οἰκουμενιστὲς, διὰ τοῦ πατριάρχου-ἡγέτη τους, τονίζουν τὸ χρέος τῆς «καθολικῆς ἀγάπης» –μακρὰν τοῦ φανατισμοῦ καὶ τῆς μισαλλοξίας– τὴν ὁποῖαν δῆθεν ἀρνεῖται ὁ «ὁμολογιακὸς ἐγωκεντρισμός». Ἡ ὁμολογιακὴ στάση, ἡ Εὐαγγελικὴ καὶ Πατερικὴ, ἢ θεωροῦσα τὴν Ἀγάπην ἀδιαχώριστη ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια, χαρακτηρίζεται ὡς «φονταμενταλιστικὴ ἐκδοχὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», «αὐτάρεσκη καὶ στενόκαρδη ἀπομόνωση» καὶ «ἐκκλησιαστικὸς ἐπαρχιωτισμός». **Οἱ** προβληματικοὶ λοιπὸν «ὁμολογιακοὶ ἐγωκεντριστὲς», κατὰ τοὺς Οἰκουμενιστὲς, ἀδυνατοῦν νὰ ὑποψιασθοῦν ὅτι ὁ διάλογος καὶ τὸ ἀνοιγμα στὸν κόσμον εἶναι δῆθεν σύμφυτα μὲ τὴν φύσιν καὶ τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐνῶ οἱ εὐρέων ὀριζόντων Οἰκουμενιστὲς, οἱ μεγαλόκαρδοι αὐτοὶ κοσμοπολίτες, ἐμφανίζονται ἀπὸ μέρους τους σὰν πρόμαχοι τῆς λεγομένης «δυναμικῆς ἐκκλησιολογίας», αὐτῆς ποὺ ὑποστηρίζει καὶ προωθεῖ τὴν συνεργασία μὲ τοὺς πάσης φύσεως ἑτεροδόξους γιὰ τὴν λύσιν τῶν προβλημάτων ὡς πρὸς τὴν σχέση Ἐκκλησίας – κόσμου, καὶ αὐτῆς ποὺ ἀναζητεῖ τρόπους ἀνανέωσης τῆς ζωῆς τῶν Χριστιανῶν στὴν Ἐκκλησία (ποιά Ἐκκλησία;!) καὶ εὐνοεῖ βεβαίως τὴν συμπροσευχὴν καὶ ὄχι μόνο.

Αὐτὰ εἶναι γιὰ τοὺς Οἰκουμενιστὲς ὅσα ἀποσκοποῦν στὴν ἀποφυγὴν τῆς λεγομένης «ἐκκλησιολογικῆς ἀποκλειστικότητος», τὴν ὁποῖαν φαίνεται νὰ ἀντιπαθοῦν ὑπερβολικὰ, ὥστε νὰ ἐπιτευχθεῖ ἢ κατ' αὐτοὺς ποθητὴ «περιεκτικότητα»· δηλαδὴ ἢ αὐθαίρετη πρόσδοσις στοὺς ἑτεροδόξους ἐκείνης τῆς ἐκκλησιαστικότητος, ἢ ὁποῖα νὰ τοὺς ἐπιτρέπει στὴν ἀπὸ κοινοῦ πραγμάτωσιν τῆς Οἰκουμενιστικῆς τους θεωρήσεως, δραστηριοποιήσεως καὶ ὀλοκληρώσεως.

Όμως, αὐτὸ ἦταν ἀκριβῶς ποῦ ἔγινε μὲ τὸ Οἰκουμενιστικὸ Διάγγελμα τοῦ Πατριαρχείου τὸ 1920, τὸ ὁποῖο καὶ ἀποτελέσει τὸ ὄντως ἠχηρὸ οἰκουμενιστικὸ «προσκλητήριον».

Στὰ μεταπολεμικὰ χρόνια ὁ Οἰκουμενισμὸς γνώρισε μεγάλη ἀνάπτυξη καὶ ἐδραίωση. **Μ**ετὰ τὸ 1965 ἐγκαινιάσθησαν μάλιστα, εἰδικὰ σὲ σχέση μὲ τοὺς Παπικούς, τὰ θεατρικὰ Οἰκουμενιστικὰ ἡμι-συλλεΐτουργα, τὰ ὁποῖα μαρτυροῦν γιὰ τὴν τραγικὴ φθορὰ τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν. **Κ**αὶ δὲν πρόκειται μόνο γιὰ ἐνέργειες χωρὶς θεωρητικὴ κάλυψη. **Οἱ Κοινὲς Δηλώσεις** σὲ ἐπίπεδο κορυφῆς Πάπα καὶ Πατριάρχου ἐκφράζουν/δηλώνουν μὲ τὸν πιὸ ἐπίσημο καὶ σαφῆ τρόπο αὐτὴ τὴν αἰρετικὴ καὶ ἀποστατικὴ «περικεκτικὴ/δυναμικὴ» ἐκκλησιολογία τῆς μὴ ἀποκλειστικότητος.

Οἱ Κοινὲς Δηλώσεις, γιὰ παράδειγμα, τοῦ Πάπα Φραγκίσκου καὶ τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου τὸ 2014 στὰ Ἱεροσόλυμα (Μάϊος) καὶ στὸ Φανάρι (Νοέμβριος), ὁμιλοῦν γιὰ ἐπίτευξη πλήρους ἐνότητος ὡς ἀλληλο-εμπλουτισμοῦ καὶ ἀνταλλαγῆς δωρεῶν, μὲ ἄμεση προοπτικὴ κοινῆς μαρτυρίας-διακονίας-προσευχῆς ἀμφοτέρων σὲ πλήρη ἀλληλο-αναγνώριση καὶ συνοδοιπορία. **Β**εβαιώνουν μάλιστα ἀπερίφραστα, ὅτι δὲν ἔχουν πλέον «τὴν πολυτέλεια τῆς μεμονωμένης δράσεως»!

Τὰ αὐτὰ ἰσχύουν καὶ γιὰ τὴν Κοινὴ Δήλωση Πάπα Φραγκίσκου καὶ Πατριάρχου Μόσχας Κυρίλλου, ἡ ὁποία συνυπεργράφη στὴν Ἀβάνα τῆς Κούβας τὸν Φεβρουάριο τοῦ 2016, γιὰ νὰ μὴ ὑπάρχει ἡ ψευδαίσθηση –ἠθελημένη ἢ ἀθέλητη– σὲ κάποιους αἰθεροβάμονες, ὅτι δῆθεν τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας διακρατεῖ μία ἀντιοικουμενιστικὴ στάση καὶ γραμμὴ σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν Κωνσταντινούπολη! **Ἡ** διαφορὰ τοὺς δὲν ἔγκειται σὲ θέματα Πίστεως, ἀλλὰ σὲ θέματα δικαιοδοσιακῶν διεκδικήσεων καὶ γεωπολιτικῆς.

Ἐνῶ λοιπὸν συμβαίνουν αὐτὰ τὰ ἐντελῶς ἀνατρεπτικὰ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ δὴ Ἐκκλησιολογίας, οἱ Οἰκουμενιστὲς βε-

βαιώνουν ἀφελέστατα καὶ προκλητικότερα, ὅτι ἀπὸ τοὺς ἀντιδρῶντας στὴν ἀποστατικὴ πορεία τους καμμία δῆθεν ἀπόδειξη δὲν παρέχεται, ὅτι κατὰ τὶς ἐπαφές τους μὲ τοὺς μὴ Ὁρθοδόξους ἐγκατέλειψαν ἢ ἀρνήθηκαν τὰ δόγματα τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας!

Ἐνῶ εἶναι πασιφανέστατο, ὅτι ἡ Οἰκουμενιστικὴ ἀνάμιξη ἐδῶ καὶ δεκαετίες, Διαχριστιανικὴ καὶ Διαθρησκειακὴ, παρήγαγε πλῆθος κακοδοξιῶν, στὴν θεωρία καὶ τὴν πράξη, μὲ διαστρέβλωση μάλιστα τῆς ἐννοίας τῆς Ἀγάπης, μὲ περιχωρητικὴ καὶ περιεκτικὴ στάση ἐναντι τῆς ἑτεροδοξίας/αἰρέσεως, βάσει ἐνὸς νεφελώδους ἀνθρωπιστικοῦ ὁράματος, χωρὶς ἱεραποστολικὴ διάσταση καὶ κλήση τῶν πεπλανημένων ἐν μετανοίᾳ στὴν ὄντως Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

Παρὰ ταῦτα, οἱ Οἰκουμενιστὲς ὀργάνωσαν καὶ συγκάλεσαν τελικὰ τὴν ἀπὸ μακροῦ ἀναμενομένη «ἀγία καὶ μεγάλη σύνοδὸς» τοὺς στὸ Κολυμπάρι Χανίων Κρήτης τὸν Ἰούνιο τοῦ 2016, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν «πανορθόδοξη» ἔγκριση καὶ κάλυψη, στὸν βαθμὸ ποὺ αὐτὸ θὰ ἦταν ἐφικτό, ὄλων τῶν ὡς ἄνω αἰρετικῶν Οἰκουμενιστικῶν ἐπιτευγμάτων τους, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο βεβαίως –ἔστω καὶ κάπως συγκεκαλυμμένα– ἐπέτυχαν.

Εἶναι πράγματι τουλάχιστον παράδοξο, τὸ ὅτι γίνεται ἔκτοτε πολὺς λόγος ὡς πρὸς τὸ νόημα ἐκφράσεων τινῶν τῆς ψευδοσυνόδου τοῦ Κολυμπαρίου σχετικὰ μὲ τὴν ὀνομασία τῶν ἑτεροδόξων, καθ' ἣν στιγμὴν παραμένει ἀμετακίνητη καὶ ἰσχύουσα πλήρως ἡ βάση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἤτοι τὸ ἀνατρεπτικὸ καὶ ἀντορθόδοξο Διάγγελμα τοῦ 1920 καὶ ὅλα ὅσα ἐπὶ ἕναν αἰῶνα διεπράχθησαν καὶ ὑπεγράφησαν καὶ συνεχίζονται μέχρι σήμερα μὲ ἀμείωτη ἔνταση νὰ λέγονται καὶ νὰ πράττονται! **Τί** ἀμφισβητήθηκε, λοιπόν, καὶ τί καταδικάσθηκε ἀπὸ τὴν ψευδοσυνόδὸς τους σχετικὰ μὲ τὸν Οἰκουμενισμὸ καὶ τὰ κεκτημένα του, γιὰ νὰ μὴ μείνουμε μόνον στὴν ὀρολογία καὶ νὰ περάσουμε στὴν οὐσία τοῦ πράγματος;

Οἱ Οἰκουμενιστὲς ἔχουν ὄντως μεγάλη ἐπιτυχία στὴν πρόκληση

συγχύσεως στους ὀρθοδοξοφανείς ἐκ τῶν ἐπισήμων λεγομένων ἐκκλησιῶν. **Τ**οὺς προξενοῦν ἔριδες σχετικὰ μετὴν ὀρολογία, ὥστε νὰ «ἐκτονωθοῦν» ἐκεῖνοι ἀλληλο-εμπαιζόμενοι στὴν προ-

άσπιση τῆς ὀρθοδοξίας τους, ἐνῶ οἱ ἴδιοι ἀνενόχλητοι συνεχίζουν τὸ πραγματικὸ καὶ καθόλου θεωρητικὸ ἢ φανταστικὸ καταστροφικὸ ἔργο τῆς ἀποστασίας τους, συμπαρασύροντες μαζί τους καὶ τοὺς θλιβεροὺς «διαμαρτυρομένους» συγκοινωνοὺς καὶ συνοδοιπόρους τους...

* * *

Ἐνώπιον τῆς τραγικῆς αὐτῆς καταστάσεως, ἔχουν ἐν τῷ μεταξὺ διαμορφωθεῖ διάφορες τάσεις. **Οἱ** ὑποστηρικτὲς τῶν Οἰκουμενιστῶν σπεύδουν συνήθως ἔναντι τοῦ θορύβου ἀντιδράσεως ἐναντίον τους, νὰ ἐπικαλεστοῦν ὡς ἄλλοθι κάποιους ἀκουστοὺς Γέροντες προηγουμένων δεκαετιῶν, οἱ ὅποιοι δὲν ἦταν οἱ ἴδιοι Οἰκουμενιστὲς, οὔτε ἐνέκριναν τὴν Οἰκουμενιστικὴν κατάπτωση, ἀλλὰ παρέμεναν δυστυχῶς σὲ κοινωνία μαζί τους καὶ πρόβαλλαν τοὺς ἀρχηγέτες τῶν Οἰκουμενιστῶν ὡς τοὺς ὄντως ποιμένες τῆς ἀληθινῆς Ἐκκλησίας. **Ἡ** ἐπίκληση αὐτῶν γίνεται προφανῶς γιὰ νὰ συγκρατηθοῦν οἱ ἀντιδρῶντες ἀπὸ τὴν –ὅπως εἰρωνικὰ τὴν ἀποκαλοῦν– «μόδα τῶν ἀποτερίξεων»!

Ἦ ὅμως, τί ἀξία ἔχει ἡ ἐπίκληση τῆς κατακρίτου καὶ ἀσυνεποῦς αὐτῆς τακτικῆς τῶν Γερόντων ἐκείνων, ἐνώπιον τῆς τόσο προφανοῦς ἐκπτώσεως τῶν Οἰκουμενιστῶν ἀπὸ τὸν Κανόνα τῆς Ἀληθείας; **Τ**ὸ κριτήριον στὴν Ἐκκλησία δὲν ἀποτελοῦν κάποιοι ἔστω καὶ ἀξιοσέβαστοι κατὰ ἄλλα Γέροντες, οἱ ὅποιοι ὅμως –παραδόξως– παραβλέπουν καὶ παραβαίνουν τὴν ἀκραιφνῆ συνέχεια τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως.

Οἱ Ἅγιοι μᾶς προτρέπουν διαφορετικά: «Ὅτι δεῖ τῶν ἀκροατῶν τοὺς πεπαιδευμένους τὰς Γραφάς, δοκιμάζειν τὰ παρὰ τῶν διδασκάλων λεγόμενα· καὶ τὰ μὲν σύμφωνα ταῖς Γραφαῖς δέχεσθαι, τὰ δὲ ἀλλότρια ἀποβάλλειν· καὶ τοὺς τούτοις δόγμασιν ἐπιμένοντας ἀποστρέφεσθαι σφοδρότερον» (Μ. Βασίλειος, ΡΓ τ. 31, στλ. 845D-848A).

Ἐμεῖς δεχόμεστε καὶ ἀκολουθοῦμε τοὺς ἀγίους ἐκείνους Γέροντες, οἱ ὅποιοι τήρησαν τὴν ὡς ἄνω προτροπὴ καὶ ἀποστρά-

φηκαν τὸς καινοτόμους Οἰκουμενιστές, γιὰ νὰ διατηρήσουν τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησιολογία τῆς ἀποκλειστικότητος, ἐν Ἀγάπῃ καὶ Ἀληθείᾳ, μακριὰ ἀπὸ κάθε φανατισμὸ καὶ μισαλλοδοξία, ὅ,τι καὶ ἂν τὸς στοίχισε αὐτό. **Αὐτοὶ** οἱ θεοκίνητοι Γέροντες δὲν ἔπασαν στὴν παγίδα τῶν ἀγαπολόγων αἰρετικῶν, οἱ ὅποιοι ἀφ' ἐνὸς προβάλλουν τὴν «καθολικὴ ἀγάπη», γιὰ νὰ ἐξαπατήσουν καὶ νὰ ἐπιτύχουν τὸς σκοπούς τους, ἀφ' ἑτέρου ὅμως ἔναντι ὅσων τολμήσουν νὰ τὸς ἀμφισβητήσουν, ἐπιδεικνύουν ἀφειδώλευτα τὸ σκληρὸ διωκτικὸ τους μένος!

* * *

Μία ἄλλη τάση ἀφορᾷ ἐκείνους ἀπὸ τὶς ἐπίσημες λεγόμενες ὀρθόδοξες ἐκκλησίες, εἴτε συμμετείχαν εἴτε ὄχι στὴν ψευδο-σύνοδο τοῦ Κολυμπαρίου, οἱ ὅποιοι ψέγουν τὰ κακῶς κείμενα αὐτῆς καὶ τὰ ἀντορθόδοξα σημεῖα τῆς, οὐσιαστικὰ δὲ ἀποδεικνύουν τὴν κακοδοξία τῆς, ἀλλὰ πιστεύουν καὶ διαδίδουν ὅτι αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει καθόλου τὴν κοινωνία τους μὲ τὸς κακοδόξους, στὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ συγκληθεῖ στὸ μέλλον ἄλλη σύνοδος, ἡ ὅποια θὰ διορθώσει τὶς λανθασμένες ἐκφράσεις κάποιων ἀπὸ τὰ κείμενα ποὺ ἔχουν ἐγκριθεῖ!

Ἡ ἀφέλεια ἢ καὶ ἡ πονηρία τῆς θέσεως αὐτῆς μόλις εἶναι ἀνάγκη νὰ τονισθεῖ. **Γνωρίζουμε**, ὅτι οἱ Οἰκουμενιστὲς προχωροῦν μεθοδικὰ καὶ ἂν πρόκειται νὰ ἰκανοποιήσουν κάποιους μὲ ὀρθόδοξες εὐαισθησίες ἀπὸ τὸς συγκοινωνοὺς τους, εἶναι ἱκανοὶ νὰ προβοῦν σὲ κατάλληλους χειρισμοὺς καὶ ἐλιγμοὺς στὴν διατύπωση κειμένων, ὥστε νὰ τὸς καλύψουν ἐν μέρει, χωρὶς ὅμως καθόλου νὰ ἀλλάξουν τὴν ἀκολουθητέα πορεία καὶ γραμμὴ τους ἔργῳ καὶ λόγῳ.

Τὸ πρόβλημα εἶναι, ὅτι οἱ ὑποστηρίζοντες τὴν ὡς ἄνω θέση κοινωνίας μὲ τὸς κακοδόξους φαίνεται νὰ θεωροῦν τὴν ἐπιλογή τους ὡς «βασιλικὴ ὁδός», ἡ ὅποια πλέον δοκιμάζεται, παραπέμποντες πιθανῶς στὴν χρησιμοποίηση τοῦ ὄρου ἀπὸ τὸν φωτισμένο Ἱερομόναχο Σεραφεῖμ Ρόουζ († 1982), Κληρικὸ τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς (βλ. κείμενό του “The Royal Path/ True Orthodoxy in an age of apostasy”, στὸ περιοδ. “The Orthodox Word”, No 5 [70]/September-October 1976, p. 143-149), ὡς μία ἄλλη προφανῶς ἐκδοχὴ τῆς ἐπιφανείου θεωρίας περὶ τῶν «δύο ἄκρων», δηλαδὴ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τοῦ Ζηλωτισμοῦ.

Ὁ π. Σεραφεὶμ ὁμῶς χρησιμοποιοῦσε τὸν ὄρο «βασιλικὴ ὁδὸς» στὴν δεκαετία τοῦ '70, πρὸ 40 χρόνων, γιὰ νὰ δηλώσει τὸ «χρυσοῦν μέσον» ὄχι μεταξύ Οἰκουμενισμοῦ - Ζηλωτισμοῦ, ἀλλὰ μεταξύ Οἰκουμενισμοῦ/Μεταρρυθμίσεως καὶ ἐνδὸς «οὐ κατ' ἐπίγνωσιν» ζήλου, διότι ὁ ἴδιος ἀκολουθοῦσε τὴν ἐν ἐπίγνωσει Ζηλωτικὴ ὁδὸ καὶ ἀπέδιδε τὴν «βασιλικὴ ὁδὸ» στὴν Ἐκκλησία του τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς ἐπὶ Ἀγίου Μητροπολίτου Φιλαρέτου († 1985) καὶ τοῦ μακαρίου Ἀρχιεπισκόπου Ἀβερκίου τοῦ Τζόρντανβιλ († 1976). **Αὐτοὶ** καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς διατήρησαν ἀναλλοίωτη τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη, κατήγγειλαν εὐθαρσῶς τὸν Οἰκουμενισμὸ μὴ διατηροῦντες κοινωνία μὲ τοὺς φορεῖς του, ὑποστήριξαν καὶ ἀναγνώρισαν τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὁποῖοι διώχθηκαν ἀπάνθρωπα ἀπὸ τοὺς Καινοτόμους τοῦ Νέου Ἡμερολογίου καὶ περιφρονήθηκαν σκαιῶς· αὐτοὺς ἐνίσχυσαν στὴν βασικὴ Ὁρθοδοξία τῆς θέσεώς τους, παρὰ τὰ ἐσωτερικὰ τους προβλήματα, κάποια ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶχαν σχετισθεῖ καὶ μὲ ἀρνητικὲς δηλώσεις περὶ τῶν Μυστηρίων τῶν Καινοτόμων, θέμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ Ρῶσοι ἀπέφευγαν νὰ τοποθετηθοῦν ἀνοικτὰ ἐν σχέσει τουλάχιστον πρὸς τὸ Σεργιανιστικὸ καὶ Οἰκουμενιστικὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας. **Θυμίζουμε** μόνον, ὅτι ὁ π. Σεραφεὶμ Ρόουζ ἐκοιμήθη ἓνα ἔτος πρὶν ἀπὸ τὸν Ἀναθεματισμὸ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ τὸ 1983 ἀπὸ τὴν Σύνοδο τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς ἐπὶ Ἀγίου Μητροπολίτου Φιλαρέτου.

Ἡ «βασιλικὴ ὁδὸς» λοιπὸν δὲν εἶναι ἡ ἐπιλογὴ τῶν ἀσυνεπῶν, αὐτῶν ποὺ κοινοῦν ἐν γνώσει μὲ τοὺς φανεροὺς κακοδόξους, γιὰ νὰ ἀποφύγουν δῆθεν τὸ ἄκρο τοῦ «οὐ κατ' ἐπίγνωσιν ζήλου»:

Ὅι μὲν τέλειον περὶ τὴν πίστιν ἐναυάγησαν· οἱ δέ, εἰ καὶ τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν, ὁμῶς τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἰρέσεως συνόλλυνται» (Ὁσιος Θεόδωρος Στουδίτης, PG 99, στλ. 1164AB).

Ἐχθροὺς γὰρ Θεοῦ ὁ Χρυσόστομος, οὐ μόνον τοὺς αἰρετικούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς τοιοῦτοις κοινοῦντας μεγάλη τῇ φωνῇ ἀπεφήνατο» (Ὁσιος Θεόδωρος Στουδίτης, PG 99, στλ. 1049AB).

Ὅἴτινες τὴν ὑγιῆ πίστιν προσποιοῦνται ὁμολογεῖν, κοινοῦσι δὲ τοῖς ἑτερόφροσι, τοὺς τοιοῦτους, εἰ μετὰ παραγγελίαν μὴ ἀποστῶσι, μὴ μόνον ἀκοινωνήτους ἔχειν, ἀλλὰ μηδὲ ἀδελφοὺς ὀνομάζειν»... **Ἄ**παντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας Διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Σύνοδοι καὶ πᾶσαι αἱ θεῖαι Γραφαὶ φεύγειν τοὺς ἑτερόφρονας παραινοῦσι καὶ τῆς αὐτῶν κοινωνίας διίστασθαι» (Ἅγιος Μάρκος Εὐγενικός, PG τ. 160, 101CD).

* * *

Ἄλλη κατηγορία ἀποτελοῦν ὅσοι Κληρικοὶ διέκοψαν μὲν τὸ μνημόσυνο τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου τους, διατηροῦντες ὅμως κοινωνία μὲ τὴν ἐκκλησία τους, σὲ ἀναμονὴ ἂν δὲν διορθωθεῖ ἡ κατάστασις ἐντὸς ἐνὸς χρονικοῦ ὀρίου κάποιων ἐτῶν –μὲ τὴν σύγκληση συνόδου διορθωτικῆς, νὰ προβοῦν σὲ πλήρη διαχωρισμό.

Τὸ βῆμα αὐτὸ ἐκ πρώτης ὄψεως ἐπαινεῖται, ἀλλὰ εἶναι πασιφανὲς ὅτι πρόκειται γιὰ κάποιο ἡμίμετρο, τὸ ὁποῖο δὲν διασφαλίζει τοὺς αὐτουργοὺς ἀπὸ τὴν ἔμμεση κοινωνία μὲ τὴν καταγγελλόμενη αἵρεση, δὲν ἀποτελεῖ παραδοσιακὴ ἀντιμετώπιση τῆς αἰρετικῆς ἀσυδοσίας καὶ δὲν γεννᾷ ἐλπίδες γιὰ δραστικὴ ἀλλαγὴ/μεταβολὴ τῆς οἰκτρᾶς καταστάσεως.

Οἱ μολυσματικοὶ φορεῖς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ οἱ κοινωνοῦντες αὐτοῖς δὲν ἀντιμετωπίζονται ἀποτελεσματικὰ μὲ ἡμίμετρα, παρὰ μόνον ἀποφασιστικὰ μὲ τὴν ἕως θανάτου πλήρη ἀποστασιοποίησι ἀπὸ τὴν ἄμεση ἢ ἔμμεση κοινωνία μαζί τους. **Αὐτὸ** γνωρίζουμε ἀπὸ τὴν Κανονικὴ καὶ Πατερικὴ Παράδοσι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας.

* * *

Μία ἄλλη κατηγορία ἀποτελοῦν ὅσοι Κληρικοὶ κυρίως, ὅπως καὶ Μοναχοὶ καὶ λαϊκοί, προέβησαν σὲ Κανονικὴ Ἀποτείχιση ἀπὸ τοὺς Καινοτόμους, ἐπικαλούμενοι τὸν ΙΕ' Ἱερὸ Κανόνα τῆς ΑΒ' Συνόδου, εἴτε πρόσφατα, εἴτε λίγο παλαιότερα. **Ἡ** κατηγορία αὕτη ἐν πρώτοις ἐπαινεῖται, διότι ἀπέφυγε τὴν κοινωνία μὲ τὴν αἵρεση πλήρως, καταγγέλλοντας καὶ πολεμώντας αὐτήν.

Πρόβλημα γιὰ ἐμᾶς τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους, οἱ ὁποῖοι διακρατοῦμε τὴν Ἑορτολογικὴ τάξη τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελεῖ ἡ προφανῆς ἐχθρότητα καὶ ἀπρόκλητη πολεμικὴ τούτων (τουλάχιστον κάποιων ἀπὸ τοὺς φορεῖς τους) ἐναντίον μας, καίτοι κάποιοι πλανεμένοι Οἰκουμενιστὲς τοὺς ἀποκαλοῦν «δούρειο ἵππο τῶν Γ.Ο.Χ.», γιὰ τὴν δῆθεν ἀποσταθεροποίησι τῆς ἐκκλησίας τους! **Ὅπως** φαίνεται, ἡ φαντασία τινῶν ἔχει ἀποχαλινωθεῖ καὶ ἔχει ἐκτοξευθεῖ σὲ ὕψη δυσθεώρητα!...

Οἱ Ἀδελφοὶ Ἀποτειχισμένοι, οἱ διεξάγοντες Ἀγῶνα ἰσχυρὸ κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, θὰ ἦταν καλὸ νὰ διακρίνονται ἀπὸ ἥθος μετριοπαθείας καὶ κατανοήσεως ἐναντι ὅσων ἀγωνίσθηκαν μὲ θυσία αἵματος ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἀπαρχῆς ἐμφανίσεως καὶ ἐπιβολῆς τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. **Αὐτὸ** ἐπιτάσσει ἡ στοιχειώδης αἴσθησι ἀνθρωπιᾶς καὶ χριστιανικῆς ἀλληλεγγύης. **Δὲν** εἶναι δυνατὸν οἱ διακρινόμενοι γιὰ ἐπιθετικότητα καὶ ἔλλειψη δια-

λακτικότητος χθεσινοὶ καὶ σημερινοὶ ὄψιμοι ὁμολογητές, νὰ μετατρέπονται αἰφνης σὲ τιμητὲς καὶ νὰ κατηγοροῦν μὲ τρόπο ἀφιλάδελφο, ἐριστικὸ καὶ καταδικαστικὸ ἐμᾶς τοὺς Παλαιο-ημερολογίτες γιὰ ὑπερβάσεις καὶ ἐκτροπές, ἐνῶ δὲν γνωρίζουν ἐπαρκῶς οὔτε αὐτὰ τὰ ἴδια τὰ ἱστορικὰ δεδομένα τῆς πονεμένης καὶ βασανισμένης, ἀλλὰ συνάμα καὶ ἐνδόξου ὁμολογιακῆς πορείας καὶ μαρτυρίας μας.

Δὲν ἐπιθυμοῦμε νὰ εἴμεθα διδάσκαλοι διδασκάλων. Δὲν ἀγαποῦμε τὴν λογομαχία, ἢ ὅποια δὲν οἰκοδομεῖ, ἀλλὰ ἐκτρέπεται σὲ ἀλληλομαχία καὶ ἀδελφομαχία. Ἐμεῖς πιστεύουμε ὅπως μᾶς παρέδωσαν οἱ Πατέρες μας. «Οὐκ ἐσμὲν τῶν Πατέρων σοφώτεροι· οὐκ ἐσμὲν τῶν διδασκάλων ἀκριβέστεροι» (Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης, PG τ. 46, στλ. 1112).

Γιὰ μᾶς, βάσει τῶν κατὰ Χριστὸν Πατέρων καὶ Διδασκάλων μας, ἢ Ἡμερολογιακῆ Καινοτομία προσκρούει στὴν Καθολικότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ διότι ἐφαρμόσθηκε μονομερῶς καὶ ἀντικανονικῶς τὸ 1924, μὲ ἀγνόηση τῶν Πανορθοδόξων ἀποφάσεων τοῦ ΙΣΤ΄ αἰ., καθὼς καὶ παρὰ τὴν ἀντίδραση τῆς πλειονότητος τῶν τοπικῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ καὶ διότι ὁ σκοπὸς τῆς, ὅπως ἐξάγεται ἀβίαστα ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ ἱστορικὰ δεδομένα γιὰ κάθε σοβαρὸ καὶ ἀπροκατάληπτο μελετητῆ, δὲν ἦταν ἐκκλησιαστικὸς, παρὰ οἰκουμενιστικὸς/συγκρητιστικὸς, γιὰ ἐπίτευξη συνεορτασμοῦ μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, προκειμένου νὰ καταστεῖ ὀρατὴ ἢ δῆθεν ἤδη ὑπάρχουσα ἀόρατη ἐνότητα μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν.

(Πλείονα, ὅπως καὶ γιὰ τὴν σχέση Πασχαλίου Κανόνος-Ἐορτολογίου, ἀναπτύσσονται στὸ Β΄ Κεφ. «Οἰκουμενισμός: Συγκρητιστικὴ Παναίρεση», τοῦ Ἐνωτικοῦ Ἐκκλησιολογικοῦ Κειμένου: «Ἡ Γνησία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐναντι τῆς Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ - Θέματα Δογματικὰ καὶ Κανονικά», στὸ περιοδ. «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας», ἀρ.τ. 979/Μάρτιος-Ἀπρίλιος 2014, σελ. 10-12).

Τὸ Ἡμερολογιακὸ θέμα εἶναι ἀδιάσπαστα συνδεδεμένο μὲ τὴν πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἔγινε μὲ δική του ἔμπνευση, χάριν αὐτοῦ, καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διαχωρισθεῖ καὶ νὰ θεωρηθεῖ ὡς ἐπουσιῶδες ἐπὶ τοῦ παρόντος, γιὰ νὰ ἐξετασθεῖ δῆθεν ἀργότερα.

Εἶθε οἱ Ἀποτειχισθέντες Ἀδελφοὶ νὰ πληροφορηθοῦν καρδιακῶς (ἐφ' ὅσον θεωροῦμε ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ θέμα γνωστικῆς κατανοήσεως) τὴν σπουδαιότητα καὶ σημασία τοῦ θέματος καὶ νὰ ἐπιστέψουν τὸν Ἀγῶνα τους καὶ μὲ τὸ ἀπαραίτητο αὐτὸ στοιχείο

πὸν τοὺς διαφεύγει, σὲ προσέγγιση τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, ἢ ὅποια διακρατεῖ τὴν κατὰ τὸν Ἅγιο Μάξιμο Ὁμολογητὴ «ὀρθὴν καὶ σωτήριον τῆς Πίστεως Ὁμολογίαν», μὲ ἐκκλησιολογικὴ πληρότητα καὶ καθολικότητα.

* * *

Ὅσο περνάει ὁ καιρὸς καὶ ἡ Οἰκουμενιστικὴ κακοδοξία κερδίζει ἔδαφος καὶ οἱ συνειδήσεις διαβρώνονται, οἱ ὄντως Ὁρθόδοξοι ἔχουμε ἀνάγκη ἐντατικοποίησεως τοῦ Ἀγῶνος μας. **Θ**ὰ ἦταν εὐκταία ἢ ὅσο τὸ δυνατὸν καλύτερη, ἐνοποιημένη καὶ συντονισμένη συνεργασία τῶν Ὁμολογητῶν, γιὰ ἐνεργοποίηση τῆς Συνοδικῆς συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας, στὴν καλύτερη καὶ ἀποτελεσματικότερη ἀντιμετώπιση τῆς αἰρέσεως, ἐν σχέσει μὲ τὶς μορφές πὸν λαμβάνει καὶ τὴν ἐξάπλωση τῶν σημείων τῆς ἐσχατολογικῆς ἀποστασίας.

Ἡ ἀπόρριψη τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας ἀπὸ τοὺς προπάτορές μας ἔγινε βάσει τοῦ Ὁρθοδόξου αἰσθητηρίου τους, μὲ θεία ἔμπνευση καὶ μὲ ἐνίσχυση θεοσημειῶν, ὥστε νὰ ἀντέξουν τὰ δεινὰ πὸν τοὺς βρῆκαν γιὰ τὴν ἀταλάντευτη στάση τους. **Ἄν** ἔγιναν λάθη, αὐτὰ εἶναι ἀναπόφευκτα σὲ δεινὲς καιρικὲς περιστάσεις καὶ πάντως οἱ ἠθικοὶ αὐτουργοὶ ἦταν καὶ παραμένουν οἱ Μεταρρυθμιστές/Οἰκουμενιστές.

Ἡ καλύτερη αὐτογνωσία καὶ μετάνοιά μας θὰ ἐφελκύσει τὸ Ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ ἀνταποκριθοῦμε θεάρεστα στὶς προκλήσεις τῶν καιρῶν, ἐνώπιον μιᾶς τόσο μεγάλης καὶ πρωτοφανοῦς συγχύσεως, ἐργαζόμενοι γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ θυσιαζόμενοι ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἔμφαση στὴν Ἱεραποστολικὴ διάσταση τῆς Μαρτυρίας τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας σὲ παγκόσμιο ἐπίπεδο καὶ ἡ ἐμμονή, μὲ προσοχὴ καὶ διάκριση, στὴν ἐσωτερικὴ ποιότητα αὐτῆς, ὥστε νὰ περικλείει, ἐκφράζει καὶ μεταδίδει τὸ Θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐν Πνεύματι, εἶθε νὰ εἶναι τὸ πρῶτιστο μέλημά μας, ἐν ἐπιγνώσει τῆς Ἀποστολικῆς προτροπῆς: «τῆ ἐλπίδι χαίροντες, τῆ θλίψει ὑπομένοντες, τῆ προσευχῇ προσκαρτεροῦντες» (Ρωμ. ιβ' 12), καὶ μὲ τὴν εὐχὴ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης νὰ εἶναι μεθ' ἡμῶν. **Ἄμην!**

† Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος

30.7.2017 ἐκ. ἡμ.

(*) <http://www.ecclesiagoc.gr/index.php/antiairetika/1203-orthodoxi-diakrisi-se-kairo-oikoumenismou-2017>. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.